

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. november 9-én.

Kezdő ének: 86. zsoltár 1. verse

Főének: 478. dicséret mind a 6 verse

Ének prédikáció előtt: 86. zsoltár 6. verse

Textus: Jeremiás próféta könyve 26. rész 12-13a. verse „Jeremiás viszont ezt mondta az összes vezetőnek és az egész népnek: Az Úr küldött engem, hogy a templom és a város ellen elmondjam mindazokat a prófétai ígéket, amelyeket hallottatok. Most azért jobbítsátok meg útjaitokat és tetteiteket, és hallgassatok az Úrnak, a ti Isteneiteknek szavára!”

Kedves Testvéreim!

Sokszor irigykedve, máskor pedig inkább sajnálattal nézzük a prófétákat. Hiszen látjuk, hogy olyan látomásoknak, kijelentéseknek voltak a birtokában, ami nagyon sokszor életet mentett. Mások embereket vezettek a jó útra, amikor figyelmeztették őket, hogy hallgassanak Isten szavára. Szép hivatás a próféták hivatása. Ugyanakkor látjuk azt is, hogy a prófétákat sokszor bántották, hiszen nem azt az üzenetet hirdették, amit a nép akart hallani, hanem azt, ami az Uristen szava volt. Olvasunk arról is a Bibliában, hogy az egyik prófétát, Bálámot lefizették, hogy átkozza meg a népet, de ő csak azt mondhatta, amit Isten bízott rá, és megáldotta a népet. Nagyon szép a prófétai sors, de ugyanakkor rendkívül nehéz. Benne van az élet üzenete, de ugyanakkor a halál lehetősége is.

Jézus Krisztus, amikor erre a földre eljött, akkor magára vette a prófétai tisztet is. Az embereket figyelmeztette, intette, buzdította, bátorította, megmutatta nekik, hogy miként juthatnak el az örök életre. Mégis ez a prófétai tisztség együtt járt a halállal is, hiszen akik hatalmon voltak, azoknak nem tetszett mindaz, amit Jézus elmondott üzenetként.

Mi keresztyén emberek pedig szintén ebben a prófétai tisztben részesedünk. A Heidelbergi Káté tanít minket arra, hogy Jézus a Messiás, vagyis Felkent, akit Isten rendelt arra, hogy prófétánk, királyunk és papunk legyen; aki pedig Krisztus követője, vagyis keresztyén, az ennek a felkenetésnek a részese, hogy papként magunkat élő hálaáldozatként Istennek szenteljük, prófétaként a bűn és az ördög ellen ez életben szabad lelkiismerettel harcoljunk és királyként majd Jézussal együtt örökké uralkodjunk. A felolvasott jeremiási vallomás erre a prófétai tisztségre irányítja ma a figyelmünket. Keressük a választ arra a kérdésre, hogy mit jelent prófétaként élni ebben a világban? A felolvasott igében négy választ találunk a kérdésre.

Az első válasz így hangzik, hogy a próféta válogatás és mérlegelés nélkül elmondja az üzenetet. Jeremiás az összes vezetőnek és az egész népnek szól. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy ki kell állnunk mindenhová az utcára és ott kell elmondanunk az üzenetet. Jeremiás sem úgy keresi ezt a helyzetet, hanem elfogják és úgy keveredik bele. Mondhatjuk nyugodtan, hogy életének az egyik legnehezebb, legveszedelmesebb helyzetében, amikor az élete múlik azon, hogy mit mond, akkor sem mond mást, csak Isten üzenetét. Ez számunkra is azt jelenti, hogy nem szabad elhallgatnunk az üzenetet akkor sem, hogyha nagyobb tömeg előtt állunk, ha vezetők vannak előttünk. Isten szavát akkor is tovább kell adnunk, amikor az számunkra félelmetesnek tűnik. Nem szabad ugyanis elfelejtenünk azt a jézusi mondatot, ami éppen az elmúlt héten szólított meg minket a bibliaolvasó kalauz szerint: „ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt. Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az Isten angyalai előtt”. Aki vallást tesz Jézusról bátran, mindenki előtt, arról Jézus is vallást tesz a mennyben.

Ha ezt egy kicsit tovább gondoljuk, akkor azt mondhatjuk, hogy az üzenet tartalma soha nem igazítható a körülményekhez, hanem mindig a formáját kell igazítani a körülményekhez. Jeremiás semmi újat nem mond itt ebben a kiélezett helyzetben. Ugyanazt mondja, amit eddig. Csak lényegre törően és röviden mond el mindent. Itt már nincsen értelme a képeknek, a jelképes cselekedeteknek, semmi túlzásba vitt drámaiságnak. Az egyszerű szavak sokkal jobban ülnek ebben a pillanatban.

Úgy gondolom, hogy mindannyian érzékeljük a kiélezett helyzetet ma is. Amikor Krisztus követségében járunk, akkor feszültség vesz körül bennünket. Sokan ugyanis kifejezetten gyűlölnek mindent, ami az egyházzal vagy Jézussal kapcsolatos. Sőt, ha komolyan vesszük azt, hogy mennyire terjednek a különböző vallások Magyarországon is, akkor kimondhatjuk, hogy keresztyénként kisebbségben vagyunk. A többséget jó esetben nem érdekli mindaz, amit mi hiszünk, rossz esetben pedig kifejezetten irritálja, ha keresztyén mondatokat hall. Ebben a feszültséggel teli helyzetben mi is csak azt tehetjük, amit Jeremiás. Összefoglaljuk röviden és tömören mindazt, amit hiszünk. Elmondjuk, hogy mi akkor is hiszünk Jézusban, ha más nem. Mi akkor is Őt tartjuk megváltónknak, hogyha más nem.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. november 9-én.

A prófétai tiszt ma sem más, és ez a második válasz, mint az, hogy Isten küldetésében járunk, a tőle hallott üzenetet adjuk tovább. Jeremiás is azt mondta, hogy az Úr küldött engem. Prófétaaként ez a legfontosabb alapunk. Mi nem a saját üzenetünket adjuk tovább. Számomra nagyon sok esetben bizonytalanságot jelentett az, hogy elmerjem-e mondani, azt amit megértettem, vagy sem. Az jelentett mindig bátorítást, amikor végiggon-
doltam, hogy én nem mondhatok semmi mást. Én ezt kaptam. Ravatal mellett a feltámadásról kell beszélnem, betegágyánál arról, hogy Isten kezébe helyezzük az életünket. Lelki mélységben pedig arról, hogy imádkozzunk, mert az imádság az egyetlen esélyünk. Amikor tehát prófétaaként tekintünk magunkra, akkor Isten üzenetét ad-
juk tovább a körülöttünk élőknek. Ebben a feladatban biztat minket az, amit Jézus mondott a tanítványainak, hogy amikor elérkezik hozzánk a Szentlélek, akkor „abban az órában megtanít majd titeket arra, amit mondano-
tok kell”. (Lk. 12.12) A próféta tehát nem talál ki semmit, nem tesz az üzenethez hozzá semmit, mert nem ez a feladata.

Rendkívül nehéz prófétának lenni. Hiszen amikor azt kell elmondani, hogy mit jelent Isten ereje az életünk-
ben, akkor ezt nem mindenki érti meg. Nemrégén történt velem az, hogy egy viszonylag fiatalon elhunyt ember sírjánál álltam meg, és azt is tudtam, hogy a halála után két nappal szűnt volna meg az állása. Én akkor Istentől jövő üzenetként mondtam el azt, hogy Isten ereje akkor is segít, amikor gyászolunk, vagy éppen a munkahe-
lyünk szűnik meg, mire az egyik családtag látszólag felháborodva hirtelen elfordult és el akart menni. Csak a testvére tudta visszatartani. Igen, van olyan üzenet, amit nem szívesen hallanak meg az emberek, de mi nem te-
hetünk mást, mint hirdetjük azt, amit Istentől kaptunk.

A harmadik válasz arra a kérdésre, hogy mit jelent prófétának lenni ebben a világban az, hogy mi nem csu-
pán a gyülekezetünkhöz, az egyházhoz küldtünk, de a társadalomhoz is. Ezt mondja Jeremiás, hogy Isten küldte, hogy a templom és a város ellen szóljon. Bizony a próféta feladata az, hogy a hibákra felhívja a figyel-
met minden fórumon, hogy figyelmeztessen arra, hogy mi lesz a következménye annak, hogyha valaki a rossz úton marad. Éppen ezért a próféta mindig egy kicsit kívül álló. Csak úgy tudja Isten ügyét minden irányban he-
lyesen képviselni, hogyha csupán egy irányban elkötelezett.

Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amilyen egy mikrofon. Mi nem vagyunk mások prófétaaként, mint egy
mikrofon Isten kezében. Ő az, aki beszél, aki szól, mi csak továbbadjuk azt. Abba az irányba hangosítva, amer-
re éppen a szavunkra szükség van. Olvastam egy lelkésről, aki Kárpátalján élt, és a szovjet időben Sztálinnak
írt egy levelet néhány társával együtt, hogy figyelmeztessék őt a bűneire. A próféta mindig figyelmeztet, mind-
egy, hogy egyházzal vagy éppen a társadalomról, politikáról van-e szó.

A negyedik válasz pedig a felolvasott igében az, hogy a prófétai tiszt azt jelenti, hogy mi a megtérés miatt
hirdetjük Isten szavát. Jeremiás próféta is azt kéri, hogy a nép jobbját meg útját és hallgasson Isten szavára,
vagyis térjen meg Őhöz. A mikrofon is akkor működik, hogyha az emberek arra figyelnek, aki a ott beszél.
Hogyha a mikrofon túl díszes, túl nagy és eltakarja a beszélőt, vagy éppen torzít, nem azt a hangot adja vissza,
amit kellene, akkor bizony elvonja a figyelmet a lényegről. Viszont a jól működő próféta mindig tovább tud
mutatni Istenre, akinek az útját kell követnünk.

A legjobb példa a prófétai végeredményre éppen az engedetlen Jónás. Amikor megkapja a küldetést, hogy
induljon el és hirdesse Ninivének, hogy még negyven nap és elpusztul a város, akkor csak kitérővel hajlandó
odamenni. Amikor azonban ott van, akkor szó szerint továbbadja azt, amit rábíztak. A végeredmény pedig Jó-
nás számára is meglepő. A város lakói ráébrednek arra, hogy Isten nélkül semmit nem ér az életük, megbánják
bűneiket és a Mindenhatóhoz fordulnak. A prófétai szó elérte célját, és megtért a város.

Mi is, amikor a saját hangunk továbbadásáról beszélünk, akkor ezt azzal a céllal tesszük, hogy megtérésre
hívjunk. Úgy tíz évvel ezelőtt beszélgettem egy idősebb lelkésszel, aki azt mondta, hogy az ifjúsági munkában
sok mindennel próbálkoztunk. A fiatalokat sokféle formában szerettük volna megfogni, mégis egyetlen mara-
dandó dolog van. Hogyha a megtérésre hívunk, és Istenhez vezetünk embereket. A fiatalok is csak akkor ma-
radnak a gyülekezet közelében, hogyha nem a lelkészhez, nem a vallásánárhoz kapcsolódnak, hanem az Élő és
Mindenható Istenhez.

Kedves Testvéreim! A mai napon Jeremiás prófétán keresztül arra buzdít minket Isten, hogy töltsük be pró-
fétai tisztünket. Adjuk tovább mindig azt, amit Istentől kaptunk. Adjuk át életünket Istennek, hogy mint az Ő
gyermekei járjunk el ebben a követségben. Éppen ezért legyen a mi imádságunk is az, amit Jeremiás mond:
„Inkább kutassuk, vizsgáljuk meg útjainkat, és térjünk meg az Úrhoz! Emeljük föl szívünket és kezünket Isten-
hez, aki a mennyekben van”. (Jer. Sir. 3.40)

Ámen!

Záró ének: 167. dicséret mind a 3 verse